

ΕΧΟΥΝ ΓΡΑΦΤΕΙ ΑΡΚΕΤΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΟ ΕΠΗΡΕΑΣΜΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΓΡΑΦΩΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΤΟΥ 1^{ου} ΑΙΩΝΑ. Από λάθη δυστυχώς στη έρευνα ανακαλύπτουν κάποιιοι μια σύνδεση που στην πραγματικότητα δεν υπάρχει. Το συνηθισμένο λάθος ορισμένων ερευνητών είναι να μελετούν τα μυστηριακά θρησκευόμενα μεταγενέστερων αιώνων (από τον 3^ο αιώνα και μετά, οπότε έχουμε και πληροφορίες γι' αυτά) και να υποθέτουν ότι τα όσα περιγράφουν θα πρέπει να ίσχυαν και στην εκκλησιαστική ζωή του 1^{ου} αιώνα. Οι Μυστηριακές Θρησκείες, που ονομάστηκαν έτσι λόγω των μυστικών δρώμενων που συνέβαιναν στους κόλπους τους, ήταν διάσπαρτες στον μεσογειακό χώρο και περιελάμβαναν κυρίως λατρείες της Δήμητρας και του Διόνυσου, των Ελευσίνιων και Ορφικών Μυστηρίων, της Κυβέλης και του Άττι, της Ίσιδας και του Όσιρι, του Άδωνη και του Μίθρα. Απ' όποιον χώρο και αν προέρχονταν όμως, δηλαδή από τη Μικρασία, την Συρία, την Περσία κ.λπ., είχαν ορισμένα χαρακτηριστικά που δεν θα μπορούσαν να ταιριάξουν με την χριστιανική Εκκλησία, οπότε αδύνατος υπήρξε και η μετάδοση στοιχείων από τις διάφορες ειδωλολατρικές θρησκείες προς τον Χριστιανισμό και την Καινή Διαθήκη. Δηλαδή: Το βασικό μοτίβο στις θρησκείες αυτές ήταν ο μαρασμός και η αναγέννηση της βλάστησης, ανάλογα με τις παρατηρούμενες εποχές. Οι ήρωες-θεοί των διαφόρων αυτών θρησκειών ενσαρκώνουν τη σπορά και τη συγκομιδή, τον θάνατο της φύσης και την "ανάστασή" της κατά το θέρος και τον χειμώνα αντίστοιχα. Δεν είναι υπαρκτά δηλαδή πρόσωπα, αλλά ΣΥΜΒΟΛΙΖΟΥΝ τη φυσική φορά των πραγμάτων και την αλληλουχία των διαφόρων εποχών, την νέκρωση της φύσης και την ανόρθωσή της, διαδοχικά και επαναλαμβανόμενα, όπως παρατηρείται στον γεωργικό και κτηνοτροφικό τομέα.

Καμία σχέση επομένως με τον Χριστό, ΠΟΥ ΥΠΗΡΞΕ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ, γεννήθηκε επί αυτοκράτορος Οκταβιανού Αυγούστου, σταυρώθηκε και απέθανε άπαξ δια παντός επί Ποντίου Πιλάτου και Καίσαρος Τιβερίου, στη συγκεκριμένη γεωγραφική περιοχή της Ιερουσαλήμ. Έπειτα, στην Καινή Διαθήκη δεν διαβάζουμε για μυστικά συνθήματα και λέξεις, για μύθους-γνωστικές δοξασίες, που γνώριζαν μόνο οι οπαδοί των παγανιστικών θρησκειών και απαγορευόταν να διαδώσουν στους έξω, στους αμήνους και βέβηλους υποτίθεται κύκλους, ούτε διαβάσαμε ποτέ στην Βίβλο για μυστικά δρώμενα και συγκινησιακές εκστατικές τελετές με εξαγνισμούς και νηστείες και ματοδέματα και αυτοτραυματισμούς και έντονη στο τέλος φωτολουσία, που οδηγούσαν τους μούσμενους στην κατ' αυτούς λύτρωση. Ακόμη, ενώ ο Χριστιανισμός είχε συγκεκριμένη και σταθερή διδασκαλία και λάτρευε ένα και μόνο πρόσωπο, τον Θεάνθρωπο Χριστό, οι προαναφερόμενες θρησκείες δεν είχαν σταθερή πάντα διδασκαλία ή και καθόλου, δεν είχαν δόγματα και ηθική, αλλά ούτε και απαγόρευαν στους πιστούς τους να συμμετέχουν σε περισσότερα από ένα τοιούτου είδους θρησκευόμενα. Επιπλέον: Οι φανταστικοί θεοί των ειδωλολατρικών θρησκειών, δεν πεθαίνουν και δεν θυσιάζονται όπως ο Χριστός υπέρ της ζωής του κόσμου, δεν σταυρώθηκαν μια για πάντα, δεν θέλησαν εκούσια να πεθάνουν όπως ο Ιησούς -άλλοι τους υπέβαλαν σε μαρτύρια- και σε κανένα τέτοιο θρήσκευμα δεν ανευρίσκουμε την πίστη των χριστιανών ότι ο Χριστός με τον εθελούσιο θάνατό Του εσκύλευσε και εκμηδένισε τον Άδη και

εγκαινίασε την δική μας ανάσταση. Που σημαίνει χαρά και ελπίδα και παρηγοριά και κατάφαση προς τη ζωή και όχι θρήνο και απαισιοδοξία που παρατηρούμε στους λάτρεις μυστηριακών θρησκειών.

Προσπάθησαν κάποιοι, χρησιμοποιώντας σύγχρονη σκέψη και γλώσσα, ΝΑ ΠΑΡΑΛΛΗΛΙΣΟΥΝ ΑΝΕΠΙΤΥΧΩΣ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕ ΕΚΕΙΝΗ ΤΟΥ ΟΣΙΡΙ, ΤΟΥ ΜΙΘΡΑ, ΤΟΥ ΑΤΤΙ κ.α. Έφτασαν ορισμένοι να εισάγουν στα ανατολικά θρησκευόμενα έννοιες χριστιανικές, που δεν υπάρχουν, για να πουν ότι τα έκλεψε η Εκκλησία. Όπως π.χ. ότι ο Ωρος στην αρχαία Αίγυπτο, ο Μίθρας από την Περσία, ο Άτις στην Φρυγία και ο Διόνυσος στην αρχαία Ελλάδα γεννήθηκαν όλοι στις 25 Δεκεμβρίου και από παρθένο μάλιστα. Ότι έκαναν θαύματα και θεραπείες, δίδαξαν, είχαν μαθητές, πέθαναν και αναστήθηκαν. Αυτά δεν θα τα βρείτε να γράφονται από έγκυρους ιστορικούς και θρησκευτολόγους, αλλά είναι σύγχρονες, ψευδείς εννοείται εφευρέσεις και παραποιημένες μυθολογικές έννοιες για να πλήξουν την χριστιανική διδασκαλία. Παραδείγματα παραποίησης μπορούμε να δώσουμε μέσα από διάφορες εκδοχές του μύθου του Διόνυσου, του οποίου κομματιάζονται τα μέλη, πεθαίνει και ανασταίνεται, συμβολικά όμως και φυσιοκρατικά, αφού ενσαρκώνει την άμπελο που συνθλίβεται για να δώσει το κρασί, κλαδεύεται και πάλι ζωντανεύει για να δώσει νέο καρπό. Η ημερομηνία 25 Δεκεμβρίου, που δήθεν αφορά στη γέννησή του, είναι πολύ μεταγενέστερη και επηρεασμένη από τον Χριστιανισμό. Η γέννησή του εκ παρθένου είναι φανταστική επινόηση, αφού γεννήθηκε από μοιχεία του Δία με την Σεμέλη ή την Περσεφόνη. Το ότι τοποθετήθηκε ως βρέφος σε φάτνη δεν απαντάται σε καμία πηγή. Στις 'Βάκχες' φαίνεται ότι περιοδεύοντας οδηγούσε τους οπαδούς του όχι στην εσωτερική γνωριμία με το Θεό, όπως ο Χριστός, αλλά στην τρέλα. Κλαδιά από κισσό να ανεμίζουν και θριαμβευτική είσοδο στις πόλεις 'επί πώλου όνου' έχουμε πράγματι στον Διόνυσο, όπως έχουμε όμως και σε κάθε θριαμβευτική είσοδο βασιλέα ή θρησκευτικού ηγέτη σε διάφορες πόλεις. Η συνήθεια αναφέρεται και στην Παλαιά Διαθήκη (Μακκ. Α', 13,51) και δεν είναι ξενόφερτο έθιμο στην Καινή Διαθήκη.

Η κυριότερη εκδοχή για την ανανέωση της ζωής του Διονύσου αφορά όχι σταυρικό θάνατο και ανάσταση, αλλά ξέσχισμα και κομμάτιασμά του από τους Τιτάνες, μαγείρεμα και βρώση των τμημάτων του σώματός του, πλην της καρδιάς του, από την οποία και μακροπρόθεσμα επανήλθε στη ζωή. Υπάρχουν τόσες πολλές παραλλαγές αυτής της ιστορίας, που σε κάποια, ΚΑΙ ΜΕ ΛΙΓΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟ ΝΑ ΒΡΕΘΟΥΝ ΚΟΙΝΑ ΣΗΜΕΙΑ με την ανάσταση του Χριστού. Στο γάμο της Κανά, ο Χριστός θαυματουργικά μετέτρεψε το νερό σε κρασί. Ψάχνοντας στην αρχαία ιστορία, ανευρίσκουν κάποιοι παρόμοια περιστατικά θαυματουργικής ανάβλυσης οίνου από πηγές ή από τη δύναμη ιερέων του Διονύσου. Πουθενά όμως δεν θα διαβάσουμε για κρασί που να προήλθε από νερό, όπως έκανε ο Χριστός. Είναι εύκολο να εξηγηθεί επίσης αποσπασματικά η φράση «είμαστε σωσμένοι» των ακολούθων του Βάκχου στην ομώνυμη τραγωδία, αλλά προχωρώντας την ανάγνωση αντιλαμβάνεται κανείς ότι αναφέρεται σωτηρία από την οργή του Πενθέα, ενός ήρωα της ίδιας τραγωδίας, και όχι σωτηρία ως λύτρωση και αποκατάσταση σχέσεων με το Θεό, ως αγιασμό και θέωση, στην οποία οδηγεί τους πιστούς ο Θεάνθρωπος Ιησούς. Αναφέρεται στις Βάκχες πως ο Διόνυσος παρουσιάστηκε στη γη με ανθρώπινη μορφή; Ναι, αλλά γιατί; Όχι για να σώσει τον

κόσμο, αλλά για να τιμωρήσει τους κατοίκους της Θήβας και τις τρελαμένες γυναίκες της (που ο ίδιος αποτρέλανε) επειδή αρνήθηκαν να τον τιμήσουν, κ.ο.κ. Τέλος, η λατρεία του είχε έντονα οργιαστικό και βίαιο χαρακτήρα, περιείχε τη μέθη και την τρέλα μέχρι σημείου παραφροσύνης, πράγμα που φαίνεται στην τελετουργική εκστατική ωμοφαγία στην οποία επιδίδονταν οι 'μαινάδες', ιέρειες του Διονύσου, αλλά και στους τελετουργικούς επί ανθρώπων κανιβαλισμούς της λατρείας του Διονύσου. Τι σημεία επαφής μπορεί λοιπόν να έχουν Χριστιανισμός και Διονυσιασμός; (βλ. άρθρο «Αραιώνοντας» τον θεό του οίνου Διόνυσο, Ποια η επίδραση του Έλληνα "θεού" του Οίνου στα Χριστιανικά Πιστεύω;', του J. P. Holding, Πηγή: <http://www.tektonics.org/corycat/dionysus.html>, παρμένο από Ιστοσελίδα Ορθόδοξης Ομάδας Δογματικής Έρευνας, www.oodegr.com/neopaganismos/pseftotheoi/xristos_dionysos1.htm και - Decharme, Ελληνική Μυθολογία, εκδ. Μέρμηγκα - Κων/νου Τσοπάνη, 'Η ωμοφαγία, στα Ορφικό-διονυσιακά μυστήρια', από www.archive.gr/modules.php?name=News&file=article&sid=18).

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΟΜΩΣ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ; ΕΧΟΥΝ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ; ΓΙΑΤΙ ΚΑΠΟΙΟΙ ΜΙΛΑΝΕ ΓΙΑ ΔΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΝ ΛΟΓΩ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ; Βρισκόμαστε και πάλι δυστυχώς στον χώρο του φτηνού ερασιτεχνισμού ή της αντιχριστιανικής προπαγάνδας. Στον Χριστιανισμό δεν έχουμε μαγικές πράξεις εξαγνισμού και καθαρμού εξωτερικού, όπως πίστευαν στις θρησκείες αυτές, αλλά εσωτερική οντολογική αλλοίωση και πορεία προς τη θέωση μέσα από τα εκκλησιαστικά μυστήρια. Ίσως να υπάρχουν ορισμένες αποσπασματικές εξωτερικές ομοιότητες, όπως στα τελετουργικά του Μίθρα, αλλά καμία σχέση με το περιεχόμενό τους. Άλλωστε για τις τελετές του Μίθρα μαθαίνουμε από το τέλος του 1^{ου} αιώνα και εξής και δεν γνωρίζουμε τι γινόταν πριν. Αντίθετα γνωρίζουμε τι γινόταν κατά την τέλεση του Πάσχα από τους Εβραίους, που ταιριάζει περισσότερο με την όλη σκέψη και ζωή του Ιησού. Υπενθυμίζουμε ότι ο βασιλιάς Μελχισεδέκ, αρχιερέας επίσης Σαλήμ (Ιερουσαλήμ) στην Παλαιά Διαθήκη, προσέφερε κάποτε στον πατριάρχη Αβραάμ μετά από μια νικηφόρα εκστρατεία του τελευταίου, άρτο και οίνο και τον ευλόγησε, που σημαίνει ότι τα αρχέγονα δώρα τούτα είναι πολύ παλαιότερα από τον Μιθραϊσμό και τις άλλες παγανιστικές θρησκείες. Μην ξεχνάμε ακόμη πως πίσω από τα χριστιανικά μυστήρια στέκεται ένα ιστορικό πρόσωπο, για το οποίο μιλάει και γράφει ο Παύλος και οι άλλοι απόστολοι, που τα παρέχει και τα εγκαινιάζει, κι αυτό είναι ο Ιησούς Χριστός. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου, ότι ο Παύλος αναφέρεται στον συγκρητισμό που επικρατούσε τότε ως πολύ επικίνδυνο φαινόμενο και με τις εκφράσεις «ψευδώνυμος γνώσις» και «γραώδεις μύθοι» προσπαθεί ακριβώς να διαφυλάξει τις τοπικές Εκκλησίες από τόσο αρνητικά για τον Χριστιανισμό γνωστικά και "νεοεποχίτικα" για την εποχή του θρησκευτικά φαινόμενα. Αποκλείεται ως εκ τούτου η πρώτη Εκκλησία να είχε επηρεασθεί από παρόμοια θρησκευτικά, φιλοσοφικά ή τελετουργικά περιβάλλοντα (βλ. και άρθρο του Ronald Nash, "Έχει η Καινή Διαθήκη επηρεαστεί από τις Ειδωλολατρικές θρησκείες;", σύνοψη στο www.diakrisis.gr/articles.php?lng=gr&pg=232, ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ, Χριστιανική Ιστοσελίδα Απολογητικής, Διάκρισης και Αναζήτησης).

Για πολλούς ακόμη λόγους ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΕΧΕΙ ΔΑΝΕΙΣΤΕΙ Ο

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΜΙΘΡΑ, αφού ο Μιθραϊσμός: Υπήρξε μια θρησκεία που πήρε πολλές μορφές στο διάβα των αιώνων, περιείχε πολλά αποκρυφιστικά και αστρολογικά στοιχεία, επρόκειτο για κλειστή 'λέσχη' θα λέγαμε μνημόνων, δεν επιτρεπόταν να συμμετέχουν στα μυστήρια οι γυναίκες, συνδέθηκε με τις μορφές του ταύρου και του ήλιου, ονόμαζαν τους ιερείς τους "Πατέρες" δεχόμενοι γι' αυτούς ανώτερο βαθμό μύησης, συντηρούσαν το πυρ ως ιερό, δεχόντουσαν επτά πλανήτες ως θεούς και είχαν επτά ανάλογες μύησεις, εξόρκιζαν με μαγικό τρόπο τα πονηρά πνεύματα, εμιμούντο τα ζώα και έκραζαν με διάφορους ήχους όπως οι αρχαίες παγανιστικές θρησκείες, πίστευαν στην μετεμψύχωση, ήταν καθαρά φυσιοκρατική θρησκεία και θυσίαζαν συνεχώς κάθε είδους ζώο, θεωρούσαν τον ταύρο ως πηγή της ζωής από τον οποίο προήλθαν όλες οι υπάρξεις (στοιχείο και Τοτεμισμού), και προσέφεραν στις λειτουργίες τους ψωμί και νερό, που συμβόλιζε εσωτερικιστικά τον 'μυστικό' ταύρο. Τέλος στους λάτρεις δεν υπήρχε η πίστη ότι ο Μίθρας πέθανε σταυρικά και αναστήθηκε όπως ο Χριστός. Όπως βλέπουμε οι πολύ σημαντικές αυτές διαφορές καθιστούν αδύνατη την υποτιθέμενη διάδοση ιδιοτήτων της μιθραϊκής θρησκείας μέσα στον Χριστιανισμό (βλ. και 'Τα μυστήρια του Μίθρα', Κων/νου Τσοπάνη, Δρ. Ιστορίας και Φιλοσοφίας Θρησκευμάτων, από www.archive.gr/modules.php?Name=News&file=article&sid=33).

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΑΛΛΩΣΤΕ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ μιλούν για τη γέννηση, τα πάθη και την ανάσταση του Μεσσία αρκετούς αιώνες πριν εμφανισθούν οι μυστικιστικές τελετές του Μίθρα. Και είναι βέβαιο ότι οι μιθραϊκές δοξασίες και τα δρώμενά τους εξελίσσονταν διαρκώς μέσα στο χρόνο, αφομοιώνοντας διάφορα στοιχεία άλλων θρησκειών, ώστε η μορφή τους τελικά να προσαρμόζεται και να συγκλίνει προς τη μορφή συγκεκριμένων θρησκειών. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Μίθρας υπήρξε θεός στη αρχαία Περσία και Ινδία και άγγελος στο Ζωροαστρισμό και θεός του πολέμου στην αρχαία Ρώμη. Τα δε μυστήρια του Μίθρα ακολούθησαν την ίδια εξέλιξη και υιοθέτησαν και χριστιανικά στοιχεία με την πάροδο των χρόνων. Τόσο λοιπόν ο απ. Παύλος, όσο και γενικά οι πρώτες εκκλησιαστικές κοινότητες, αντιτάχθηκαν στην ψευδώνυμη γνώση, που ως ξενόφερτη και ανατολικο-αιγυπτιασσιατικής ιδεολογίας καθώς ήταν, καμία σχέση δεν μπορούσε να έχει με τη διδασκαλία του Χριστού (Α' Τιμ. 6,20) (βλ. Erwin W. Lutzer, DA VINCI Η ΕΞΑΠΑΤΗΣΗ, εκδ. Πέργαμος, Αθ. 2005, σελ. 115-117).